

peale ära ja oli hea, et ta suri, waewa ta sai küll näha. Aga suri ometi oma maale ja oma rahwa keskele; seda ta ika igatses!" — „Mõh, kas siis tuled mõderalt maalt?" küsis Kaie. „Tuleme kaugelst, soojalt maalt, mis kullamaaks kiideti! aga ma ei leidnud kulda ega õnne. Oh need petjad, kelle sõna peale ma siit ära läksin; võtku neid — — —!" Ja siis tahtis needma hakkata, aga naine keelas: „ära sajata! see teeb su häda suuremaks! eks olnud su oma rumalus, et tühja juttu uskusi! — ja kes nii waene, mis sa veel hakad teed käima!" Kui mees seda kuulis, ajas kulmu kõrtsu ja ütles: „Waene! ega ma minnes ei olnud waene! nüüd, jah nüüd olen waesem kui waene! Mul oli wilja ja weiksid, riided ja riistu, kõik müüsin mitme saea rubla eest, aga suurem hulk kulus tee peal ära, mis järele oli, sellega hakkasin pea jälle tagasi tulema. Oh seda ärarääkimata häda, mis näha saime! Kerjates püüdsime edasi ja nüüd mu warandus on need rääb-
lad, mis mul siin näha on, elan armust, kui

armu ei leia, siis elan nälgjast! seda on mul enam kui tarwis!" Naine ütles: „Eks seda ole ammu juba aealehed kuulutanud; ei tahtnud uskuda, nüüd näen oma filmaga! On aga tõsi, mis kirjas seisab: ela omal maal, toida ennast rahuga! — Aga, kuule mees! laps karjub ühte puhku, mis sest wäetimest nüüd saab?" „Loodan, et pea sureb," ütles mees; „olen juba tüdinenud, ei tee ta muud kui karjub õõd ja pääwad!" „Oh waene lugu!" ütles naine kurtes, „kas häda armu su südamest kautanud?" Ja kui nüüd laps enam veel kisedas, nagu taewast abi nõudis, mis oma wanemast ei leidnud, siis palus Kaie seda wäetimad näha, „ehk naine tunneb lapse häda!" Mees tõstis mõne rääbala kimbu eest ära, ja siis võttis weel ühe ja selle panni naise kätte peale: „Seal ta on!" Ja tõeste, mudarulli sees oli laps, lapse pea ümber wana lamba naha tükk määsitud, särgi ja mähkmete asemel surnud ema wana kõrt, mis wäga pahaste haiges. Laps nutis, Kaie nutis, aga isa ja pitkakuuega pois olivad kui puu ja pak, ei